

"Schrijvers zijn denkers..."

Mijn eerste vrouw droeg ook altijd zwart en Catharina ook, die had een zelf gemaakte Chanel jurkje in het zwart wat haar reuze flatterde omdat ze ook zwart haar had en met mascara omljnde ogen.

Een make up die aan Egyptiese vorstinnen deed denken. Zo'n lijntje rond de ogen dat in de ooghoeken naar omhoog liep.

Heel exoties.

Mijn tweede vrouw droeg ook altijd zwart op mijn uitdrukkelijk verzoek. Ik heb een hele mooie vrouw, ik ben nog niet juridies gescheiden, daarom zeg ik dat ik een vrouw heb, alhoewel ze al lang bij me weg is en bij een realistische kunstschilder schijnt te wonen waar ze heel wat meer lol mee heeft.

Kunstschilders vormen een oppervlakkig volk je, die tobben niet, die omhelzen het leven, die lachen zich een breuk en zuipen zich een hart verzakking. Ik heb er geen hoge pet van op. Schrijvers zijn denkers. Zoekers naar het wereld raadsel. Schilders niet, die handelen uit impulsen.

Dat zij is weg gegaan, dat is ook zo'n ramp. Zo'n enorme ramp. Daar heb ik ongelooflijk veel spijt van, maar het was met geen mogelijkheid af te wenden. Je zag al vanaf het begin dat het mis zou gaan. Ik besloot te wachten tot de wal het schip keerde. Het is niet verstandig geweest. Ik ben veel te toegevend geweest. Op een gegeven ogenblik nemen de dingen in een relatie hun eigen loop als je geen initiatief toont en heb je het niet meer in de hand, dat heb ik nu al zo vaak mee gemaakt. Een vrijgemaakt gereformeerde vriend van mij uit een klein Gronings dorp heeft nog geprobeerd te bemiddelen, maar het hielp totaal niet, integendeel.

Ze moest niets van die moralistische Bijbel verhalen en christelijke, ethiese smoesjes hebben, daar was ze te veel een realist voor, die trap pen daar niet in, dat zijn Realpolitiker. Zij is blij dat het voorbij is, hangt elke avond rond in disco theken en kleedt zich twintig jaar jonger om niet op te vallen tussen die tieners, maar ik, waar sta ik in het grote geheel ... het is voor mij eenzaamheid wat de klok slaat. Die eenzaamheid is nog erger dan al die jaren van depressies. Alleen thuis komen in een groot, koud, donker huis waar niemand op je wacht, alleen gaan slapen, alleen op staan, alleen ontbijten, alleen in bad.

Gelukkig hadden we geen kinderen. Het is allemaal zo ontzettend moeilijk als er niemand op je wacht. Ik weet in de verste verte niet wat er fout is gegaan. Of eigenlijk ook weer wel, maar misschien wil ik het niet eens weten. Het is mijn kijk op het bestaan. Mijn kijk op de mens, mijn kijk op mijzelf, mijn kijk op mijn familie. Je kunt het lezen in "Een laatste warme dag" over de crematie van mijn vader die ik nooit gekend heb. Het was toevallig een warme zomerdag. Heet van binnen, heet van buiten. Hij ging de schoorsteen door, net als zes miljoen joden, alleen flikkerden ze hem niet levend de verbrandingsoven in, dat ontbrak er eigenlijk nog aan. Ik heb er geen traan om gelaten. Hij was een vreemde voor mij. Mijn verhalen zitten vol zelfdeprecieatie, een symptoom eigen aan depressieve mensen, zegt mijn psychiater. Mijn moeder heb ik na mijn eerste levensjaar niet meer gezien; ze moet een verbitterde vrouw zijn, die haar kinderen haat. Overlopend van terechte schuldgevoelens. Die combinatie van schuld zonder boete past goed bij haar extreem rooms-katholieke geloof. Ze deugde nooit, zeiden andere familieleden. Ze kende geen enkel verantwoordelijkheidsgevoel. De Roomse kerken zijn terreurinstituten van de geest, wierrook het moderne Zyklon B dat al je eigen verantwoordelijkheid verdooft, vergast. Het is 't zoete gif van die beschimmelde dicta tor in het Vaticaan, die de mensen in slaap wiegt.

Mijn moeder noemde zich interieurverzorgster, een eufemisme voor werkster. Ik geloof dat ze net als mijn vader ook na dat ene jaar ULO maar heel weinig onderwijs heeft gevolgd en dat tekent een mens, dan kun je niets anders verwachten dan bekrompenheid, domheid, voor oordelen en een heel beperkt wereldbeeld met het balkon van de huurflat als grens van het eigen bestaan en het ouweltje op zondag als zoethoudertje. Als dat je horizon is. Ik heb er com passie mee, diepe compassie, maar wie ben ik om met zulk incontinent uitschot me te encanail leren? Daar sta ik ver boven als fijn besnaard groot kunstenaar, voor zo'n loeder, nee, daar kan ik geen enkel begrip voor op brengen. Haar ouders hadden een

sigarenwinkel. Woonden in een benauwde beneden woning aan de Cornelis Schuytstraat. Ze is eigenlijk een sigaar die uit de doos is gevallen en waar een klant per ongeluk op is gaan staan, zodat 't op een uitgetrapte hondendrol lijkt. Ja, dat is nog de beste tiepering van dat mens. Nog niet eens een klap sigaar. Mijn vader komt uit een familie waar veel erfelijke krankzinnigheid en afwijkingen in voor komen. Mijn broer en zuster waren onder constante psychiatrische begeleiding. Ze konden geen beslissing nemen zonder eerst hun psychiater te consulteren, net als die kinderverkrachter Woody Allen. Zo zie je maar weer hoe ver je met zo'n instelling kunt komen. Je kunt er wereldberoemd mee worden. De gekken aan de macht. Maniese depressiviteit, zelfmoorden, zelfverminkingen en dat soort toestanden kwamen regelmatig voor. Zelf ben ik volgens mijn psychiater cyclothiem, ik dacht eerst dat het een term uit de wielersport was, maar het betekent dat je last van gekte hebt in een wat mildere vorm, volkomen onberekenbaar en soms heel gevaarlijk kan zijn. Ik moet mij soms inhouden om geen babies in de wieg aan te vliegen of uit de kinderwagen te rukken, tegen de muur te kwakken of voor de tram te gooien. Het uit zich allemaal voorname lijk in sterk wisselvallige buien, van Himmel hoch jauchzend tot zum Tode betrübt. Het schijnt heel veel voor te komen in streng christelijke kringen van de zwarte kousenkerk en art. 31 aanhangers, maar ook onder die halfzachte Roomse zalvies. Dat geloof kan niet gezond wezen, dat legt een enorme druk op mensen, omdat ze moeten vol doen aan een morele standaard waar zij van nature niet aan kunnen vol doen ook al zouden ze dat willen.

De ene mens is de andere nu eenmaal een wolf. Hebben ze honger dan verscheuren zij elkaar. En al die familieleden van mij hebben het moei lijk met de fles. Mijn zuster klom in d'r blote togus bijna wekelijks strontlazerus in de luxaflex als zij 'm om had en is haar flat in Beverwijk toen uitgezet door de woningbouwvereniging. Ze stond stomdronken voor de klas. De ouders van de kinderen hebben toen de school deur dicht gespijkerd zodat ze er niet meer in kon en zijn massaal te hoop gelopen tegen d'r, dat is toen een grote rel geworden. De wethouder heeft er toen voor gezorgd dat ze geruisloos de WAO is in geloodst. Het is goed dat er zulke regelingen zijn als nooduitgang uit een uitzichtsloos be staan voor mensen die het niet redden.

De fles, dat is me wat, die is van jongs af aan mijn grootste vriend. Ik moet dat nu ook zéér, zéér aandachtig in de gaten gaan houden, want van het een komt het ander en voor je het weet ben je een brug te ver. Ik heb nu besloten krijtstreepjes op de fles te zetten om te zien waar mijn geconsumeerde alcoholpeil ligt, anders ga ik vierkant met kop en kont door het lint. Ik denk dat mijn alcohol consumptie ver boven Amsterdams peil ligt. Wat ik aan dagelijkse om zet maak is niet bij te houden. Ik heb een burgermanskapitaal verzopen, net als de schilder Melle. Het streepjes zetten op de fles is een laatste redmiddel om mezelf nog een beetje in toom te houden. Dosereren. Voor je het weet zit je over de rooie. Ik ben de militaire dienst uit gegooid omdat ik onder andere gebrek aan discipline had en om nog een paar akkefietjes. H